

Arrest

nr. 314 419 van 8 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. WILLEMS
Jordaenskaai 16/001
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. WILLEMS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen samen met haar drie minderjarige kinderen België binnengekomen op 4 april 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 april 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 juni 2023 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt. Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 14 februari 2024 en op 19 maart 2024.

1.3. Op 30 april 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 mei 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1987 in de staat Merida. Op 21 november 2009 trouwde u met L. (...) F. (...) B. (...) B. (...). Hierna verhuisde u naar Puerto Ordaz in de staat Bolivar. Daar woonden u en L. (...) in het huis van uw schoonmoeder totdat jullie zelf een huis kochten in Puerto Ordaz. In 2012 keerde u terug naar het huis van uw moeder in Merida. Uw echtgenoot kwam mee. Op 15 augustus 2012 beviel u van uw eerste dochter E. (...) J. (...). L. (...) verhuisde in 2014 terug naar Puerto Ordaz omwille van een jobaanbieding. Hij heeft een technisch hoger diploma productiemanagement en is hiernaast ook bezig met het herstellen van computers.

Tussen 2007 en 2008 en tussen 2012 en 2013 was u actief bij de universitaire politieke partij beweging 13. In 2021 behaalde u een diploma Bioanalyse aan de universiteit de Los Andes in Merida. Hierna begon u aan een master Moleculaire Biologie. U combineerde het studeren met het werken in een klinisch laboratorium. Ook werkte u als onderzoekster aan de universiteit en was u methodologisch consultant voor het opstellen van thesissen. U maakte deze master niet af.

Uw halfzus C. (...) A. (...) P. (...) D. (...) (CG (...)) verliet in april 2015 Venezuela en diende op 6 mei 2015 een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 29 oktober 2018 werd zij de vluchtelingenstatus toegekend.

In december 2016 ontmoette u 'D. (...)', de toenmalige partner van M. (...), de zus van L. (...), toen u hen ging bezoeken in Puerto Ordaz. Iets later begon uw echtgenoot D. (...) te assisteren in bouwprojecten. Dit nadat L. (...) in 2017 ontslagen werd als toezichthouder in een distributiecentrum. L. (...) en D. (...) bouwden een vertrouwensrelatie op en in juni 2018 gaf D. (...) drie computers aan L. (...). Hij vroeg aan uw echtgenoot om twee computers te formatteren en er wat programma's op te downloaden, de andere computer was vergrendeld. In juli 2018 ontdekte M. (...) meerdere identiteitskaarten van D. (...). Ze ging bij hem weg. In september 2018 ontving uw echtgenoot een oproep van D. (...) waarin hij werd gevraagd de vergrendelde computer te overhandigen aan zijn neef. L. (...) deed dit. Later kwam jullie te weten dat de neef van L. (...) het land verlaten had omwille van belagingen. In oktober 2018 werd 'D. (...)', ook gekend als D. (...) H. (...) O. (...), gearresteerd. Hij had op 22 juni 2016 drie personen gedood in Madrid en werd sindsdien gezocht door Interpol.

U verhuisde in 2018 naar het huis van uw broer in Merida. Hiervoor woonde u bij uw moeder. In december 2018 kreeg u een telefonische oproep van ene C. (...), die vroeg naar uw schoonmoeder. U gaf het telefoonnummer van uw echtgenoot. In februari 2019 werd L. (...) gebeld en werd hem om informatie omtrent D. (...) gevraagd. Hij zei geen informatie te hebben en sloot het gesprek af. In maart 2019 werd er door een onbekende man op uw ruit geklopt. Hij zei uw naam en vroeg om open te doen. U weigerde dit. Na een tiental minuten ging de man weg. U vertelde dit aan L. (...) en hij besloot terug naar Merida te verhuizen.

Op 20 april 2019 was u op uitstap met uw echtgenoot, uw dochter en uw moeder toen jullie werden overvallen. Ze vroegen waar 'de gsm's' waren en fouilleerden uw echtgenoot. U zei dat uw gsm in uw handtas lag en ze die mochten nemen. Hierna vroegen de gewapende en gemaskerde mannen waar de gsm van uw echtgenoot was. Ze zeiden ook zijn naam. De gsm van L. (...) werd afgenomen en de mannen vertrokken.

Op 10 januari 2020 merkte u toen u naar huis terugkeerde dat het slot geforceerd was. U probeerde hierover klacht in te dienen maar dat werd niet geaccepteerd. Twee dagen later belde uw broer C. (...) om te zeggen dat er was ingebroken in het huis in Puerto Ordaz. De resterende twee computers van D. (...) werden hierbij gestolen. In de loop van dat jaar merkten jullie geregeld 'tupamaros' – die deel uitmaken van de aan de overheid gelieerde colectivos – in de omgeving van jullie huis. U en uw echtgenoot werden belaagd en bedreigd. Op 2 december 2020 beviel u van uw zoon E. (...) D. (...). In diezelfde maand fouilleerde een politieofficier uw echtgenoot zonder enige aanleiding en onderzocht hij jullie auto en motor. Hij nam ook voedsel van jullie af. U probeerde hierna klacht in te dienen bij het openbaar ministerie (OM). Daar zeiden ze dat het OM niet de aangewezen instelling hiervoor was en werd u doorverwezen. U nam verder geen actie.

Op 9 januari 2021 ontving uw echtgenoot een uiteen gehaalde computer van de 13-jarige Di. (...) M. (...), een mede-kerkganger uit de buurt. Di. (...) vroeg om de computer te deblokken. L. (...) ging akkoord en nam de computer mee naar huis. Terwijl uw echtgenoot de harde schijf aan het deblokken was, ontdekte hij dat de computer tot een ambtenaar van de Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC) behoorde genaamd B. (...) C. (...). Op de harde schijf stonden enorm veel beelden van kindermisbruik. Uw echtgenoot riep u erbij en toonde u een deel van de beelden. Jullie probeerden hierna Di. (...) te bereiken, maar dit lukte niet. De volgende dag gingen jullie naar de kerk met het plan om Di. (...) hierover aan te spreken. Di. (...) daagde echter niet op. Toen jullie diezelfde dag naar huis gingen, merkten jullie dat er ingebroken was in jullie huis. De computer van de CICPC-ambtenaar was weg.

Zo'n maand later, op 12 februari 2021, werden jullie om één uur 's nachts wakker gemaakt door twee mensen van de inlichtingendienst die op zoek waren naar uw echtgenoot. Ze fouilleerden L. (...) en doorzochten het huis zonder enig bevel of uitleg. De volgende dag vertelde uw moeder dat mensen van de CICPC naar haar huis waren gekomen en vragen over u hadden gesteld. Vanaf dat ogenblik merkten jullie veel politieagenten op motorfietsen op in de buurt van jullie huis. In het midden van 2021 kwamen politieagenten jullie huis doorzoeken zonder gerechtelijk bevel daartoe. Ze stelden hierbij vragen over computers die in het huis lagen. In december 2021 werd u achtervolgd door een man toen u naar huis terugkeerde van uw moeder.

In februari 2022 werden u en L. (...) tegengehouden door een officier die jullie motor wilde inhouden. Wanneer jullie de reden hiervoor vroegen, zei hij dat jullie "wel wisten wat ze wilden". U probeerde hierna een klacht in te dienen bij het OM, maar dat lukte niet. In de periode hierna hield de aanwezigheid van de tupamaros aan. U probeerde opnieuw een klacht in te dienen, maar dit lukte opnieuw niet. Op 31 maart 2022 beviel u van een derde kind genaamd E. (...) J. (...).

Op 2 november 2022 ontving uw echtgenoot een oproep dat hij voor december in Puerto Ordaz moest zijn, anders zou één van zijn kinderen vermoord worden. Hij deed hierna een poging tot zelfdoding. Op 26 november vertrok hij uiteindelijk naar Puerto Ordaz. In december werd uw dochter achtervolgd en achternagelopen door onbekende mannen toen ze van school terugkwam. In januari 2023 verhuisde u omwille van de belaging naar een ander huis in Merida. Eind januari ontving uw echtgenoot nog een oproep met de boodschap dat ze u al opnieuw hadden opgespoord. U besloot het land te verlaten.

U verliet Venezuela samen met uw drie kinderen op 30 maart 2023 legaal vanuit de luchthaven van Caracas. Uw echtgenoot kon niet meekomen aangezien hij niet aan een paspoort geraakte. U vloog naar Lissabon en verder naar Brussel. U kwam hier aan op 31 maart 2023 en diende op 5 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Uw drie kinderen E. (...) B. (...) Pereira (nationaal nummer (...)), Eliette B. (...) P. (...) (nationaal nummer ...) en E. (...) D. (...) B. (...) P. (...) (nationaal nummer (...)) staan op de bijlage van uw verzoek.

In januari 2024 werd uw echtgenoot nogmaals opgebeld en werd hem een ultimatum voorgeschoteld om alle informatie die hij had over de computers te delen. Uw echtgenoot besloot na overleg met een bevriende politieambtenaar om klacht in te dienen bij de politie omtrent de diefstal van de computers, zodat hij een bewijs had dat hij niet langer in het bezit was van die computers. De politie weigerde echter om de klacht in ontvangst te nemen.

Op 18 februari 2024 ontving u een oproep van een privénummer. Toen u opnam klonk er een mannenstem die Latijns-Amerikaans Spaans sprak en u vroeg of hij met mevrouw C. (...) sprak. U vroeg wie hij was, waarop de oproep werd verbroken.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de Venezolaanse autoriteiten en veiligheidsdiensten. U vreest dat u, uw echtgenoot of één van uw kinderen schade zullen oplopen, ontvoerd of verwond zullen worden, of zelfs gedood zullen worden.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en uw paspoort, de identiteitskaart van uw echtgenoot, het paspoort van uw kinderen, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw werkbadge, uw diploma, uw strafregister, foto's van de inbraak, screenshots van telefoonoproepen en spraakberichten, foto's van u en uw familie en van M. (...) en D. (...), een krantenartikel over D. (...) en een krantenartikel over B. (...) C. (...), en een inventaris van de verschillende documenten, een audiobericht van een conversatie tussen een vriend van uw echtgenoot en een agent omtrent het indienen van een klacht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw verklaring omtrent uw politiek engagement bij de universitaire politieke beweging 13 tussen 2007 en 2008 en 2012 en 2013 en het politiek engagement van uw broer C. (...) dient opgemerkt dat hier geen vrees bij terugkeer aan kan worden gekoppeld. Ten eerste omdat u dit zelf niet aanhaalt wanneer u werd gevraagd naar de redenen van vertrek en uw vrees bij terugkeer (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14.02.2024 (verder NPO1), p.11-15). Uit uw verklaringen blijkt verder ook niet dat u hier ooit problemen door hebt gekend. Gevraagd uit wat uw politiek engagement bestond, vertelde u verantwoordelijk geweest te zijn voor het organiseren van sport en spelen op de universiteit (NPO1, p.9). U zei zich niet te herinneren deel te hebben genomen aan enige marsen of betogingen georganiseerd door de oppositie (ibid.). Wel zei u tegen de huidige regering te zijn. Gevraagd of dit iets is waar u uiting aan gaf, verklaarde u bij de verkiezingen tegen de regering te stemmen en enkele posts op sociale media te hebben geplaatst (ibid.). Wanneer u gevraagd werd of u hier ooit mee in de problemen bent gekomen, zei u te denken van niet (NPO1, p.17). Gevraagd of u ooit problemen hebt gekregen door het politieke engagement van uw broer – hij is protestants dominee bij de movimiento por El Cambio –, antwoordde u dat uw broer wel bekritiseerd wordt, maar hij hier nog niet mee in de problemen is gekomen (NPO1, p.10 en p.17). Er dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakte bij terugkeer problemen te zullen kennen omwille van uw beperkt politiek engagement als student en de job van uw broer bij de oppositie.

Verder dient er op gewezen te worden dat uw problemen en uw vrees bij terugkeer volledig gebaseerd zijn op die van uw echtgenoot L. (...) en hij het hoofddoelwit vormt van de belaging en bedreiging waarover u op het CGVS vertelde. Het is gelet op deze context zeer opvallend dat uw echtgenoot nog steeds in Venezuela verblijft. Hierover verklaarde u dat hij sinds juni of juli 2023 in Puerto Ordaz verblijft en nogal ondergedoken leeft. Zo wisselt hij het huis van zijn moeder af met dat van jullie (NPO1, p.5). Wanneer hier in het tweede interview opnieuw vragen over werden gesteld, zei u dat hij nog steeds ondergedoken leeft en afwisselt tussen jullie huis, dat van zijn moeder en dat van een vriend (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.03.2024 (verder NPO2), p.14). Gevraagd om de hoeveel dagen hij van plek verandert, zei u dat hij drie dagen bij zijn moeder doorbrengt, zo'n drie à vier dagen in jullie huis en twee bij die vriend (ibid.). Het is zeer opvallend dat u zegt dat hij ondergedoken leeft terwijl hij telkens drie à vier dagen per acht of negen dagen in jullie eigen huis woont en hij ook veel bij zijn moeder verblijft. Men kan hier dus bezwaarlijk spreken van 'onderduiken' in de zin van 'zich langdurig verbergen voor de heersende autoriteiten', zeker omdat u zelf verklaarde dat de ordediensten geen moeite hadden met het vinden van het huis van uw moeder en broer in Merida. Dat zij dus het huis van de moeder van uw echtgenoot niet zouden kunnen lokaliseren is geenszins aannemelijk (NPO2, p.7 en NPO2, p.10-11). Gevraagd of uw schoonmoeder en die vriend op de hoogte zijn van de hele situatie, antwoordde u dit niet te weten (ibid.). Wanneer u dan gevraagd werd wat voor voorzorgsmaatregelen uw echtgenoot verder neemt, zei u dat hij de eerste twee maanden na uw vertrek bij een vriendin in Guanare verbleef. Daarna bracht hij een maand bij een vriend door en sindsdien probeert hij onder de radar te blijven en niet gezien te worden. U voegde hier nog aan toe dat hij eigenlijk niet meer buiten komt en zich probeert te verschuilen (ibid.). Er dient opgemerkt dat uw echtgenoot erg veel van huis verwisselt en hiervoor dus ook telkens naar buiten moet. Gevraagd hoe hij zich verplaatst, zei u dat hij soms het openbaar vervoer neemt en soms zijn motor gebruikt (ibid.). Het is zeer opvallend dat u vreest schade op te lopen of zelfs gedood te worden bij terugkeer omwille van de problemen van uw echtgenoot, maar dat uw echtgenoot wel nog gewoon veilig in jullie huis in Venezuela kan verblijven (NPO1, p.15). Wanneer u gevraagd werd of er nog zaken waren gebeurd sinds uw vertrek, antwoordde u dat hij nog een oproep heeft ontvangen met de boodschap om informatie over D. (...) te geven en hij ook nog eens is klemgereden door iemand op een motor die hem hierna bedreigde en vaagweg zei dat "hij al wist wat ze wilden" (NPO2, p.14). De vaststelling dat u verklaart dat uw echtgenoot ondergedoken leeft terwijl hij de meerderheid van de tijd in woningen woont waar hij zeer makkelijk op te sporen is, alsook de vaststelling dat er sinds uw vertrek zeer weinig is gebeurd buiten het uiten van holle bedreigingen, zet de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging zeer sterk op de helling.

Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de problemen die u en uw familie kenden met de Venezolaanse overheidsdiensten.

Zo waren uw verklaringen over de situatie met de computers van D. (...) erg vaag. U liet na duidelijkheid te scheppen omtrent kernaspecten van uw asielmotief. Zo kon u niet vertellen wat er op de computers van D. (...) stond en waarom dit voor zo'n problemen zorgde (NPO2, p. 6). Ook kon u niet zeggen of uw echtgenoot zelf weet wat er op die computers stond. Tijdens uw eerste interview op het CGVS verklaarde u niet te weten of uw echtgenoot ooit toegang heeft gehad tot de gegevens op de computers van D. (...) (NPO1, p.17). Wanneer hier tijdens uw tweede interview opnieuw vragen over werden gesteld, zei u plots dat L. (...) ooit wel een back-up heeft gemaakt van die gegevens, maar dat hij vertelde nooit toegang te hebben gehad tot die informatie (NPO2, p.5). Gevraagd hoe dit komt, zei u dat L. (...) u vertelde dat hij de gegevens van klanten doorgaans niet doorlicht en hij die informatie op die computers dus niet heeft bekeken (ibid.). U voegde hier nog aan toe dat u niet weet of uw echtgenoot wel volledig transparant met u is over de situatie en u dus niet weet of hij nu over die gegevens beschikt of niet. U herhaalde dit nog wat later door te zeggen dat u niet weet of uw echtgenoot zaken achterhoudt opdat u zich geen zorgen zou maken (ibid.). Er dient in dit verband gewezen te worden op het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen zich correct te informeren omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Het is aan u om een goed zicht te bieden op uw situatie. Dat u dit naliet te doen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beschreven relaas.

Verder dient nog opgemerkt dat u verklaarde dat uw echtgenoot op de hoogte is van uw asielprocedure alsook van het feit dat het van uiterst belang is dat de Belgische asielinstanties over alle mogelijke informatie beschikken (NPO2, p.6). Dat uw echtgenoot gelet op deze context niet eerlijk met u is omdat dat hij niet wil dat u zich te veel zorgen maakt komt dan ook weinig geloofwaardig over.

Voorts verklaarde u bij terugkeer te vrezen dat mensen u en uw familie iets zouden aandoen omdat 'ze' denken dat uw echtgenoot over 'die informatie' beschikt en zij zich daardoor bedreigd of geïncrimineerd voelen (NPO2, p.5). Zoals hierboven reeds beschreven maakt u niet duidelijk over welke informatie het hier gaat. Ook wie er achter de belaging zit kon u niet zeggen. Wanneer u dit gevraagd werd in het eerste interview, antwoordde u vaagweg dat het vast staat dat het allemaal te maken heeft met de veiligheidsdiensten, maar u niet weet wie het rechtsreeks op jullie gemunt heeft (NPO1, p.15). Gevraagd om duidelijkheid te scheppen, antwoordde u dat u in het geval van D. (...) niet weet of het om vijanden van D. (...) gaat of om D. (...) zelf (ibid.). Wanneer hier in het tweede interview opnieuw naar werd gevraagd, herhaalde u niet te weten of de vervolger D. (...) is, hechte vrienden van D. (...), of vijanden van hem (NPO2, p.5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat de veiligheidsdiensten er telkens iets mee te maken hadden, maar dat D. (...) alsook zijn vrienden of vijanden toch weinig met de overheid te maken hebben, zei

u dat jullie telkens belaagd en lastiggevalen werden door politieagenten en niet door doorsnee burgers en het dus telkens ging om personen die ordendiensten of instellingen vertegenwoordigden (NPO2, p.6). U benadrukte dat er een verband bestond tussen ambtenaren en die computers en informatie van D. (...) (ibid.). Welk verband dit dan is blijft geheel onduidelijk. De vaststelling dat u niets kan vertellen over wat er op die computers stond en waarom de Venezolaanse veiligheidsdiensten jullie hierdoor zouden vervolgen doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beschreven asielrelaas.

Daarenboven kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de keuze van D. (...) om één computer aan een neef van hem te laten overhandigen en die andere twee bij uw echtgenoot te laten. Het is namelijk weinig logisch dat er ook gevoelige informatie op die twee niet-vergrendelde computers zou staan, maar dat D. (...) die dan niet zou laten overhandigen aan zijn neef. Gevraagd of D. (...) hier ooit een reden voor heeft gegeven, zei u dit niet te weten (NPO2, p.6). Uw verklaringen hierover overtuigen wederom niet.

Voorts is het opmerkelijk dat uw echtgenoot D. (...) niet meer heeft gecontacteerd na zijn arrestatie. Uit uw verklaringen blijkt dat zij een goede verstandhouding hadden (NPO2, p.5). Het is bijgevolg zeer opvallend dat uw echtgenoot hem dan niet heeft proberen opzoeken om vragen te stellen omtrent de hele situatie. Hiernaar gevraagd, zei u dat M. (...) uw echtgenoot in september 2018 opbelde om te zeggen dat D. (...) gezocht werd door Interpol en hij dus geen contact meer moest zoeken met D. (...) (NPO2, p.7). Hierover dient nog opgemerkt dat uw echtgenoot ook geen contact heeft gezocht met mensen uit de omgeving van D. (...) om zo meer duidelijkheid te kunnen scheppen. De vaststelling dat er zeer weinig is ondernomen om meer informatie te verkrijgen omtrent deze hele situatie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Bovendien hebben uw verklaringen omtrent het gedrag van de autoriteiten niet kunnen overtuigen. Zo dient opgemerkt dat jullie belagers telkens zeer vaag bleven omtrent wat ze nu net van jullie wilden. Zo werd uw echtgenoot bijvoorbeeld gebeld en werd hem gezegd "alle informatie over D. (...) te geven" (NPO2, p.6). Toen uw echtgenoot echter vroeg over welke informatie dit dan precies ging, werd er opgehangen (ibid.). Er dient opgemerkt dat deze werkwijze weinig efficiënt noch effectief is. Ook verklaarde u dat er in maart 2019 iemand op uw ruit klopte toen u alleen thuis was met uw dochter. De persoon bleef kloppen, zei uw naam en vroeg de deur open te doen. U weigerde dit en na een tiental minuten ging de man weg (NPO2, p.7). Gevraagd waarom er iemand op uw ruit kwam kloppen in Merida, op zo'n 1143 kilometer van waar de computers liggen, antwoordde u dat dit was om L. (...) onder druk te zetten zodat hij 'die informatie' zou prijsgeven (ibid.). Opvallend is dat L. (...) nooit de kans kreeg om 'die informatie' te geven. Zo is hij bijvoorbeeld nooit meegenomen voor een verhoor of werden er amper doelgerichte vragen gesteld. Jullie belagingen bestonden telkens uit intimidatie waarbij er ofwel niets werd gezegd ofwel vaagweg werd gevraagd om 'de informatie' te geven, zonder enige verduidelijking over welke informatie het nu gaat (NPO1, p.11-12). Zo vertelde u bijvoorbeeld ook u en uw echtgenoot door een agent werden tegengehouden en die L. (...) stilletjes toefluisterde dat hij zelf wel wist wat ze van hem wilden (NPO2, p.13). U kon echter niet antwoorden op de vraag wat het dan exact was dat ze wilden en zei louter dat uw echtgenoot dit incident linkt aan de situatie met D. (...) (ibid.). Wat betreft de hierboven beschreven incidenten dient opgemerkt dat het telkens om vage en holle bedreigingen gaat en het zeer opvallend is dat de Venezolaanse veiligheidsdiensten uw echtgenoot niet gewoon ondervragen als ze willen weten wat hij over de situatie met D. (...) weet. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat jullie geloven dat er iemand binnen het veiligheidsapparaat van de overheid zit die agenten van de ordendiensten inzet om jullie angst aan te jagen en te belagen (NPO2, p.13). Deze uitleg beantwoordt echter niet waarom de ordendiensten zo veel tijd en middelen staken in het uiten van holle en vage bedreigingen in plaats van uw echtgenoot eens mee te nemen voor ondervraging. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beschreven relaas.

Ook dient nog opgemerkt dat uw echtgenoot nooit formeel verhoord is in kader van het onderzoek omtrent de driedubbele moord die D. (...) pleegde in Madrid. Dit doet sterk twifelen aan de door u vooropgestelde band tussen D. (...) en uw echtgenoot. Volgens uw verklaringen waren L. (...) en D. (...) niet alleen business partners en schoonbroers, maar hadden ze ook een vertrouwensrelatie (NPO2, p.5). Dat hij gelet op het voorgaande nooit ondervraagd is omtrent de moorden en het ondergedoken leven hij leidde Venezuela is opmerkelijk.

Ten slotte dient gewezen te worden op het feit dat u geconfronteerd werd met de vele onduidelijkheden die u naliet op te klaren en u nog maar eens gevraagd werd naar de redenen achter de belaging. U antwoordde hierop dat ook voor u vele zaken onbegrijpelijk zijn en u in deze situatie terecht bent gekomen omdat uw echtgenoot het naliet oprecht met u te zijn (NPO2, p.8). Zoals hierboven reeds beschreven is het van uiterst belang dat het CGVS een goed zicht heeft op de feiten die ervoor gezorgd hebben dat u uw land hebt verlaten. Dat u niet in staat was dit te doen zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent.

Bovenstaande vaststellingen doen concluderen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de problemen die jullie kenden omwille van D. (...).

Ook uw verklaringen omtrent de computer van B. (...) C. (...) en de problemen die jullie hierdoor kregen kunnen niet geloofwaardig worden geacht. Zo bleek uw kennis omtrent de CICPC-ambtenaar B. (...) C. (...) erg vaag en ontoereikend. Gevraagd wat u over hem weet, zei u dat hij een officier bij de CICPC is en hij betrokken raakte bij een schandaal rond beelden van kindermisbruik (NPO2, p.9). Wanneer u werd gevraagd

naar zijn functie, hoog of laag, en het departement hij toe behoorde, antwoordde u dit niet te weten (ibid.). De vaststelling dat u zeer weinig weet over de ambtenaar van wie uw echtgenoot de computer in zijn bezit had en waarvan u zei hem te herkennen via zijn foto doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover (NPO2, p.12).

Verder bleken uw verklaringen omtrent de manier waarop de computer van B. (...) bij uw echtgenoot geraakte geenszins aannemelijk. Zo verklaarde u dat de oom van Di. (...) , L. (...) M. (...) , ook een CICPC-ambtenaar was en hij die computer aan zijn neefje heeft gegeven die dan op zijn beurt de computer aan uw echtgenoot heeft gegeven (NPO2, p.9). Gevraagd waarom hij dat heeft gedaan, zei u dat dit vermoedelijk kwam omdat zij collega's, misschien vrienden, van elkaar waren (ibid.). Waarom een CICPC-ambtenaar zijn computer vol met beelden van kindermisbruik aan een bevriende collega zou geven is zeer onduidelijk. Hiernaar gevraagd, zei u dat hij die had meegegeven omdat de harde schijf vergrendeld was en uw echtgenoot die dan moest ontgrendelen (ibid.). Het is zeer opmerkelijk dat B. (...) akkoord is gegaan met het laten ontgrendelen van zijn harde schijf door een kennis van zijn collega wetende wat er hier allemaal op te vinden is. U zei hierover niet te weten of L. (...) niets van het misdrijf af wist of dit eerder trachtte in te dekken (ibid.). Het is geenszins logisch dat mocht L. (...) betrokken zijn bij de misdrijven, hij die computer aan zijn neefje zou meegeven om te laten ontgrendelen door de echtgenoot van een vriendin van zijn zus. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u de drijfveer ook niet te kennen (NPO, p.9-10). Opvallend genoeg verklaarde u later dat de moeder van Di. (...) u vertelde dat er weldegelijk sprake was van een misdrijf dat ze trachtten te versluieren (NPO, p.10). Dat u inconsistente verklaringen aflegde over de vraag of L. (...) afwist van het misdrijf doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Verder dient opgemerkt dat uw verklaringen omtrent hoe en waarom de computer van B. (...) C. (...) bij uw echtgenoot is beland allesbehalve hebben kunnen overtuigen. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de feiten die hieruit vloeiden sterk op de helling.

Verder is het opvallend dat u niet weet wat er nog met Di. (...) is gebeurd nadat hij die computer aan uw echtgenoot heeft gegeven. Zo verklaarde u dat jullie Di. (...) trachtten te contacteren nadat jullie die gruwelijke beelden hadden gezien, maar dat hij de telefoon niet opnam (NPO1, p.12). De dag erna gingen jullie naar de kerk in de hoop Di. (...) daar te kunnen spreken. Hij kwam echter niet opdagen (ibid.). Toen jullie hierna terugkeerden naar huis zagen jullie dat er was ingebroken en dat de computer van B. (...) C. (...) was meegenomen (ibid.). Wanneer u gevraagd werd of uw echtgenoot L. (...) hierna nog heeft proberen contacteren, zei u van niet omdat jullie erg zenuwachtig en angstig waren en niet wilden toegeven dat jullie de beelden hadden gezien (NPO2, p.10). Gevraagd wat er dan nog gebeurd is met Di. (...) en waar hij zich momenteel bevindt, antwoordde u niet te weten wie de computer heeft meegenomen, of het nu D. (...) was, de oom van Di. (...) , of iemand anders, maar dat Di. (...) nooit meer naar de kerk is teruggekeerd en jullie niet weten of er nog iets gebeurd is met hem (ibid.). De vaststelling dat u verklaarde bevriend te zijn geweest met de moeder van Di. (...) , maar haar dan klaarblijkelijk niet eens hebt gevraagd wat er met Di. (...) is gebeurd nadat hij de computer aan uw echtgenoot gaf is zeer opvallend (NPO1, p.19). Ook dient opgemerkt dat u en uw echtgenoot weinig tot niets hebben gedaan om meer informatie te bekomen omtrent deze hele situatie. Bovenstaande vaststellingen doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder is het opmerkelijk dat u Di. (...) of L. (...) naar voren schuift als mogelijke daders van de diefstal van de computer. Het is namelijk niet duidelijk waarom ze die computer aan uw echtgenoot zouden geven om die kort erna terug te stelen. Wanneer hier om verduidelijking werd gevraagd, antwoordde u dat de enige personen die wisten dat uw echtgenoot die computer had, Di. (...) , zijn moeder en zijn oom waren en het dus één van hen moet geweest zijn of iemand door hen gestuurd (NPO2, p.10). U voegde verder nog toe dat ze volgens u moeten hebben gedacht dat uw echtgenoot die computer ontgrendeld had en ze die terug in hun bezit wilden. Ook zei u geen flauw idee te hebben wat er nog met die computer gebeurd is en u dus ook niet weet of die uiteindelijk overhandigd is geweest aan de autoriteiten (ibid.). Er dient opgemerkt dat het weinig logisch is dat ze uw echtgenoot zonder enige uitleg of context de harde schijf van die computer laten ontgrendelen en hierna dan nog een risicovolle inbraak plegen om die computer terug te stelen. Wat betreft de mogelijke daders van de diefstal van die computer dient nog opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat mensen van de CICPC deze computer zijn komen halen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat jullie ten tijde van de inbraak in de kerk waren en het dus onmogelijk te bepalen is wie die computer heeft gestolen (NPO2, p.15). Dat u bij de DVZ zei dat het mensen van de CICPC waren is dan ook opmerkelijk. Er dient opgemerkt dat uit voorgaande blijkt dat er nog zeer veel onbeantwoorde vragen zijn omtrent deze hele situatie. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u en uw echtgenoot zeer weinig hebben ondernomen om meer informatie te verkrijgen. Dat u bovendien inconsistente verklaringen hebt afgelegd omtrent de daders van de diefstal doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven hebt u niet duidelijk kunnen maken waarom de veiligheidsdiensten tijd en middelen bleven steken in jullie vervolging nadat de computer van B. (...) C. (...) was gestolen. U zei hierover dat nadat de computer gestolen werd, CICPC-agenten naar jullie huis waren gekomen, jullie auto en motor hadden doorzocht en documenten in beslag hadden genomen. Ook kwam er een agent naar het huis van uw moeder en stelde die vragen over u (NPO2, p.10). U zei hier nog over dat er niets werd gezegd over B. (...) C. (...), maar dat die agenten jullie wel in het nauw dreven (ibid.). Gevraagd wat zij dan van jullie wilden, zei u dat de

agent die naar het huis van uw moeder was gekomen gewoonweg wat vragen stelde over u en uw bezigheden. U voegde nog toe dat ze nooit iets concreet hebben vooropgesteld en ze gewoon altijd bleven doorvragen (NPO2, p.10-11). Wanneer u opnieuw gevraagd werd wat ze van u en uw familie wilden en waarom ze zo veel tijd en moeite staken in jullie belaging zonder hierover concreet te zijn, antwoordde u dat ze jullie inderdaad lastigvielen zonder concreet te zijn en telkens vage verwijzingen deden (NPO2, p.11). Gevraagd wat ze hiermee wilden bereiken en wat hun einddoel dus was, zei u dit moeilijk te kunnen beantwoorden aangezien u niet weet wat er in hun hoofd omgaat, maar dat u kan verzekeren dat zij uw gezinsleden onder druk zetten omdat ze weten dat uw echtgenoot over informatie beschikt met betrekking tot de hele toestand (ibid.). Er dient opgemerkt dat u er niet in slaagt enige duidelijkheid te scheppen over de acties en de doelstellingen van de veiligheidsdiensten. Wanneer u dan gevraagd werd uit wat uw vrees ten aanzien van de CICPC nog bestaat, aangezien B. (...) werd gearresteerd en het nieuws omtrent die beelden naar buiten is, zei u te denken dat er meerdere personen betrokken waren en u niet weet of iedereen gevat en berecht is. U voegde nog toe dat u niet weet of al de informatie die op die computer stond wel degelijk aan het licht is gekomen (NPO2, p.12). Gevraagd wat er dan nog op die computer stond, zei u dat er ook nog foto's van andere CICPC-ambtenaren opstonden (ibid.). Het is ten eerste opmerkelijk dat u dit nog niet eerder vermeldde. Verder dient opgemerkt dat als het doel van de belaging inhield jullie te intimideren hier niets over te zeggen, het zeer vreemd is dat dit nooit zo naar jullie gecommuniceerd werd. Uw verklaringen omtrent het doel en de werkwijze van de vele belagingen ten aanzien van u en uw familie hebben niet kunnen overtuigen. Voorts dient opgemerkt dat er in een artikel omtrent de situatie vermeld wordt dat er bij de arrestatie van B. (...) C. (...) een mobiele telefoon en computer in beslag is genomen waarop er bewijzen van strafbare feiten tegen minderjarigen staan (zie blauwe map). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u niet weet wat er met die computer is gebeurd nadat deze uit jullie huis werd gestolen en die misschien hierna in beslag is genomen. U voegde verder nog toe niet te weten of het misschien over een volstrekt andere computer gaat (NPO, p.11). Er dient opgemerkt dat als de computer in beslag zou zijn genomen er ook geen reden meer is om jullie over de inhoud van die computer te doen zwijgen. Verder is het weinig logisch dat B. (...) meer dan een maand nadat een burger, uw echtgenoot, zijn harde schijf vol met zeer incriminerende zaken heeft gezien, nog een andere computer bij hem thuis laat staan waarop ook nog eens incriminerende zaken staan. Uw verklaringen hierover overtuigen wederom niet.

Bovenstaande vaststellingen doen concluderen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de computer van de CICPC-ambtenaar die bij uw echtgenoot terecht kwam en de problemen die u, uw drie kinderen en uw echtgenoot hierdoor kenden.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan de problemen die u en uw familie kenden omwille van het bezit van drie computers van D. (...) en het kortstondig bezit van de computer van B. (...) C. (...). U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u en uw kinderen bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u verklaarde dat er voor uw komst herhaaldelijk misdrijven werden gepleegd zoals kindermisbruik en zelfs kinderen die in stukken werden gesneden. U zei hierover dat u vreest dat als dit uw dochter, E. (...) J. (...), zou overkomen dit zou doorgaan als een doodgewoon misdrijf waar geen onderzoek naar zou worden gevoerd (NPO1, p.16). Er dient op gewezen te worden dat deze vrees louter een hypothetische bewering is en er op basis hiervan geen reële en/of actuele vrees bij terugkeer kan worden vastgesteld. U slaagt er niet in een vrees voor vervolging wat betreft uw dochter in concreto aan te tonen.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De identiteitsdocumenten – uw identiteitskaart en uw paspoort, de identiteitskaart van uw echtgenoot, het paspoort van uw kinderen, uw huwelijksakte, uw rijbewijs en uw strafregister – bevatten informatie over aspecten van de identiteit van u, uw echtgenoot en uw kinderen, iets wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing. Uw diploma en werkbadege bevatten informatie over uw scholing en werk in Venezuela, iets wat wederom niet meteen ter discussie staat.

Wat betreft de foto's van de inbraak dient opgemerkt dat documenten louter een ondersteunende functie hebben, zij enkel geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten en zij niet van dien aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Bovendien kan aan privé-foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aan de screenshots van telefoonoproepen en spraakberichten kan alsook geen bewijswaarde worden toegekend door de mogelijke inscenering en manipulatie. Hieromtrent dient opnieuw gewezen te worden op het feit dat documenten louter ondersteunend kunnen fungeren. In uw geval werden uw problemen echter niet geloofwaardig geacht.

Wat betreft de foto's van u en uw familie en van M. (...) en D. (...) dient opgemerkt dat er niet meteen betwist wordt dat M. (...) en D. (...) een relatie hebben gehad. Er kan wel niet geloofd worden dat uw echtgenoot in de problemen is gekomen omwille van computers van D. (...). Betreffende het krantenartikel over D. (...) en dat over B. (...) C. (...) dient opgemerkt dat u of uw echtgenoot hierin niet vernoemd worden en er enkel over de algemene situatie wordt gesproken. De bewijswaarde van deze artikels is dan ook zeer relatief. De inventaris die u voorlegde van de verschillende documenten bevat louter informatie over de documenten.

Ten slotte dient opgemerkt dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de audio-opname tussen een vriend van uw echtgenoot en een agent aangaande het indienen van een klacht. Dit omwille van de mogelijke inscenering en manipulatie van het gesprek. Het CGVS kan de authenticiteit hiervan onmogelijk nagaan. Zoals al eerder vermeld werden de problemen die u gekend hebt in Venezuela ongeloofwaardig geacht en hebben documenten louter een ondersteunende rol.

In verband met de e-mail die het CGVS op 2 april 2024 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Betreffende de internationale beschermingsstatus van uw halfzus C. (...) A. (...) P. (...) D. (...) (CG ...) dient opgemerkt dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenoemd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Er dient toegevoegd dat u zelf geen enkele koppeling maakt tussen uw eigen verzoek om internationale bescherming en dat van uw halfzus.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een

verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf) (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de

toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Louter schriftelijke procedure

De verweerder heeft middels een nota met opmerkingen van 12 juni 2024 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten”.

Verzoekster heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 1 juli 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De Raad merkt op dat verzoekster in haar “Nota- Verzet tegen louter schriftelijke procedure” van 1 juli 2024 haar verzoekschrift uitbreidt met punten “VI.3 Schending motiveringsplicht” en “VI. Verzoekster voldoet aan haar bewijslast”.

De Raad wijst op artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Verzoekster toont niet aan dat deze bijkomende middelen van openbare orde zijn of dat zij deze niet reeds in het verzoekschrift had kunnen uiteenzetten. Bijgevolg zijn de nieuwe middelen die verzoekster aanvoert in dit stuk niet-ontvankelijk.

De Raad merkt op dat verzoekster steeds de mogelijkheid heeft om ter zitting op de verweernota van de verwerende partij te antwoorden.

2.3. Afwezigheid van de verwerende partij

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- bijlage 26 d.d. 5 april 2023 (stuk 2);
- vragenlijst d.d. 22 juni 2024 (stuk 3);
- notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 14 februari 2024 (stuk 4);
- notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 19 maart 2024 (stuk 5);
- mail kennisgeving beslissing d.d. 3 mei 2024 (stuk 6);
- brief kennisgeving beslissing d.d. 2 mei 2024 (stuk 7);
- weigeringsbeslissing (stuk 8);
- volmacht opvragen klacht (stuk 9);
- COI Focus Venezuela 13 mei 2024 (stuk 10);
- artikelen met betrekking tot houding Venezuela ten aanzien van migratie (stuk 11).

3.2.2. Bij haar verweernota van 12 juni 2024 verwijst de verwerende partij naar volgend document waarvan zij de weblink bijvoegt:

- COI Focus “Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie” van 13 mei 2024.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die zij en haar familie zouden hebben gekend. Tot deze beslissing werd gekomen naar aanleiding van volgende redenen:

(i) wat betreft verzoeksters verklaringen omtrent haar politiek engagement bij een universitaire politieke beweging en het politiek engagement van verzoeksters broer C., dient opgemerkt te worden dat hier geen

vrees bij terugkeer aan kan worden gekoppeld nu verzoekster dit niet zelf heeft aangehaald en zij naar aanleiding daarvan nooit problemen heeft gekend;

(ii) verzoeksters problemen en vrees bij terugkeer zijn volledig gebaseerd op die van haar echtgenoot L. die het hoofdoelwit vormt van de belaging. De vaststelling dat haar echtgenoot nog in Venezuela is maar ondergedoken leeft op plaatsen waar hij makkelijk op te sporen is en het feit dat er sinds verzoeksters vertrek zeer weinig concrete zaken zijn gebeurd, zet de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging zeer sterk op de helling;

(iii) er kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen omtrent de problemen die verzoekster en haar familie zouden hebben gekend met de Venezolaanse overheidsdiensten nu (a) verzoeksters verklaringen aangaande de situatie met de computers van D. erg vaag zijn; (b) het weinig geloofwaardig is dat verzoeksters echtgenoot niet eerlijk is met informatie omdat hij niet wil dat zij zich zorgen maakt; (c) de vrees dat haar familie iets zou worden aangedaan niet kan worden gevolgd omdat zij niet duidelijk is over de situatie aangaande wat er op de computers stond, wie er achter de belaging zit en waarom de Venezolaanse veiligheidsdiensten hen hierdoor zouden willen vervolgen; (d) er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de keuze van D. om één computer aan een neef van hem te laten overhandigen en de andere twee bij verzoeksters echtgenoot; (e) het opmerkelijk is dat verzoeksters echtgenoot geen contact meer heeft gehad met D. of het netwerk van D. na diens arrestatie; (f) verzoeksters verklaringen omtrent het gedrag van de autoriteiten niet hebben kunnen overtuigen; (g) verzoeksters echtgenoot nooit formeel werd verhoord in het kader van het onderzoek omtrent de driedubbele moord die D. zou hebben gepleegd in Madrid, wat sterk doet twifelen aan de vooropgestelde band tussen haar echtgenoot en D.; (g) verzoekster vele onduidelijkheden niet kon opklaren en geen goed zicht kon geven op de feiten die ervoor gezorgd zouden hebben dat zij het land heeft moeten verlaten;

(iv) de verklaringen omtrent de computer van B. C. en de problemen die ze daardoor zouden hebben gekregen zijn niet geloofwaardig nu (a) verzoeksters kennis omtrent de CICPC-ambtenaar B. C. erg vaag en ontoereikend is; (b) de verklaringen omtrent de manier waarop en waarom de computer van B. bij haar echtgenoot is geraakt geenszins aannemelijk is; (c) verzoekster niet weet wat er met Di. is gebeurd nadat hij de computer aan haar echtgenoot heeft gegeven; (d) het opmerkelijk is dat verzoekster Di. of L. naar voren schuift als mogelijke daders van de diefstal van de computer. Verzoekster heeft immers bij de DVZ verklaard dat mensen van de CICPC de computer zijn komen halen; (e) verzoekster niet duidelijk heeft kunnen maken waarom de veiligheidsdiensten tijd en middelen bleven steken in hun vervolging nadat de computer van B. C. was gestolen; (f) verzoekster niet weet wat er met de computer is gebeurd nadat deze uit haar huis werd gestolen. Indien de computer in beslag zou zijn genomen is er immers geen reden meer om over de inhoud van de computer te zwijgen. Voorts is het weinig logisch dat B. na heel dit gebeuren nog een andere computer bij verzoeksters echtgenoot had laten staan waar ook incriminerende zaken op stonden;

(v) volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat wat betreft de verklaringen dat er voor haar komst herhaaldelijk misdrijven werden gepleegd, zoals kindermisbruik en kinderen in stukken werden gesneden en dit haar dochter zou kunnen overkomen en er geen onderzoek naar zou worden gevoerd, moet erop worden gewezen dat deze vrees louter een hypothetische bewering is en er op basis hiervan geen reële en/of actuele vrees bij terugkeer kan worden vastgesteld;

(vi) de neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande motieven wijzigen;

(vii) betreffende de internationale beschermingsstatus van verzoeksters halfzus, dient opgemerkt te worden dat het loutere feit dat zij een familielid is van een begunstigde van internationale bescherming, zij niet automatisch het recht heeft op een internationale beschermingsstatus;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat, hoewel de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(ix) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in haar hoofdte ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat zij persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster zou tussen 2007-2008 en tussen 2012-2013 actief zijn geweest bij een universitaire politieke partij. Haar echtgenoot L., zou met D. – de toenmalige partner van zijn zus – een vertrouwensrelatie hebben opgebouwd waarbij hij in juni 2018 drie computers zou hebben ontvangen. Hij had als taak om twee computers te formatteren en een paar programma's te downloaden. De derde computer zou vergrendeld

blijven. In september 2018 vroeg D. om de derde computer aan zijn neef te overhandigen. Later kwamen verzoekster en haar echtgenoot te weten dat de neef van D. het land had verlaten omwille van criminele feiten. In oktober 2018 werd D. gearresteerd omdat hij in juni 2016 drie personen zou hebben vermoord in Madrid. Nadat verzoekster en haar echtgenoot meerdere malen werden lastiggevallen om meer informatie over D. te geven, besloot haar echtgenoot te verhuizen van Puerto Ordaz naar Merida. In 2019 werden verzoekster, haar echtgenoot, haar dochter en schoonmoeder overvallen en namen ze de gsm van haar echtgenoot mee. In januari 2020 werd het slot van het huis van verzoekster en haar echtgenoot geforceerd alsook werden de twee resterende computers van D. gestolen in hun woning in Puerto Ordaz. Verzoeksters echtgenoot kreeg in 2021 van een mede-kerkganger Di. de vraag om zijn computer te deblokken. Haar echtgenoot ontdekte echter dat de computer tot een ambtenaar van de CICPC behoorde, met name B. C. en dat op deze computer beelden van kindermisbruik stonden. Een dag nadien werd deze computer na een inbraak in het huis gestolen. In 2022 moest haar echtgenoot terugkeren naar Puerto Ordaz en werd verzoeksters dochter achtervolgd en achternagelopen door onbekenden. In 2023 besloot verzoekster te verhuizen naar een ander huis in Merida. Nadat ze het bericht kregen met de boodschap dat ze wisten waar ze verbleven, besloot verzoekster om het land te verlaten. In januari 2024 werd haar echtgenoot een ultimatum voorgeschoteld waarna hij besliste om klacht in te dienen omtrent de diefstal van de computers. De politie zou echter hebben geweigerd om deze in ontvangst te nemen. Bij terugkeer naar haar land van herkomst vreest verzoekster de Venezolaanse autoriteiten en veiligheidsdiensten.

3.3.5.2. De Raad stelt na lezing van het administratief dossier vast dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch dat zij geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande te verklaren of te weerleggen. De motieven van de bestreden beslissing zijn echter draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Verzoekster gaat immers niet *in concreto* in op de motieven van de bestreden beslissing, doch beperkt zich louter tot het (her)formuleren van haar reeds afgelegde verklaringen en van algemene beweringen. Hiermee doet zij echter geen afbreuk aan de vaststellingen en gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, evenmin werpt haar algemene kritiek hier een ander licht op. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

3.3.5.3. In de bestreden beslissing worden terecht vraagtekens geplaatst bij het feit dat verzoeksters echtgenoot geen verdere informatie wil verlenen. Hierover staat in de bestreden beslissing het volgende:

“Verder dient nog opgemerkt dat u verklaarde dat uw echtgenoot op de hoogte is van uw asielprocedure alskor van het feit dat het van uiterst belang is dat de Belgische asielinstanties over alle mogelijke informatie beschikken (NPO2, p.6). Dat uw echtgenoot gelet op deze context niet eerlijk met u is omdat dat hij niet wil dat u zich te veel zorgen maakt komt dan ook weinig geloofwaardig over.”

In zoverre verzoekster meent dat haar echtgenoot geen informatie wil verlenen en zeker niet via bericht om haar niet te verontrusten, benadrukt de Raad het volgende. Indien verzoekster en haar echtgenoot daadwerkelijk gezocht zouden worden door de ordediensten in Venezuela omwille van misdrijven die zij niet zouden hebben gepleegd, is er geen enkele reden om geen verdere informatie te verlenen en zou haar echtgenoot tot inkeer moeten komen opdat zij hier zouden kunnen worden beschermd. Dit is immers in het belang van de asielprocedure. De Raad merkt voorts op dat van verzoekster verwacht kan worden dat zij er alles aan doet om de nodige informatie te vragen aan haar familie om het verzoek om internationale bescherming te onderbouwen en te stofferen. Het is immers niet geloofwaardig dat haar echtgenoot haar naar België zou sturen en dat hij – als hoofddoelwit – in Venezuela is gebleven, maar geen bijkomende pertinente informatie zou willen verlenen. Dergelijk gebrek aan interesse doet afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging. Bovendien is het niet aannemelijk dat hij haar niet zou willen verontrusten, maar wekelijks contact met haar onderhoudt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud 19 maart 2023 (hierna: NPO II) p. 3).

3.3.5.4. Waar verzoekster meent dat zij veel details en data heeft kunnen geven, dient erop gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het rechtssysteem en het machtsmisbruik in Venezuela, dient te worden opgemerkt dat louter op basis hiervan geen internationale bescherming kan

worden toegekend. Verzoeksters vrees moet immers geconcretiseerd en gepersonaliseerd worden waarbij van haar mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela, *quod non in casu*. Dit heeft eveneens betrekking op de bijgevoegde algemene landeninformatie (verzoekschrift, stukken 10-11), die onder meer handelt over terugkeervluchten uit de Verenigde Staten en uit IJsland (zie ook hieronder).

Waar verzoekster onder verwijzing naar de COI Focus “Venezuela Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie” van 13 mei 2024 stelt dat verzoekers van internationale bescherming bij terugkeer naar Venezuela beschouwd worden als landverraders, worden opgesloten en ondervraagd, sluit de Raad zich aan bij wat de commissaris-generaal hierover motiveert in zijn verweernota:

“2.4 Verzoekster vreest tevens dat ze zal bestraft worden bij terugkeer naar Venezuela, nu de houding van de Venezolaanse autoriteiten ten opzichte van terugkerende vluchtelingen is verstrengd.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024 blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat verzoeker bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo’n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn verzoek om internationale bescherming.”

Waar verzoekster betoogt dat niet alle bedreigingen zijn weergegeven in de bestreden beslissing, zo vb. het incident van 20 april 2019, en deze dan nog sterk geminimaliseerd worden, stelt de Raad vast dat zij geen concrete elementen bijbrengt waaruit dit zou blijken. Uit de motieven blijkt immers dat de elementen in het kader van haar asielprocedure werden onderzocht en de bestreden beslissing gebaseerd is op een grondig gevoerd onderzoek.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er geen rekening werd gehouden met de achtervolging van haar dochter en dat er geen gevolg werd gegeven aan de vraag om haar dochter te ondervragen omdat zij dit zelf zou hebben meegemaakt. De Raad stelt vast dat verzoekster niet verklaart wat er eventueel kon worden uiteengezet of kon worden toegevoegd in dit verband. Zij toont evenmin aan waar of op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn op de inhoud van de bestreden beslissing of op de beoordeling van voorliggend verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook had verzoekster de kans om middels onderhavig verzoekschrift of ter terechtzitting bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende informatie te verstrekken over deze achtervolging.

3.3.5.5. Verzoekster laat, behoudens het motief dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeksters echtgenoot niet eerlijk is met informatie omdat hij niet wil dat zij zich zorgen maakt, de resterende motieven opgesomd onder punt 3.3.4.1. ongemoeid zodat deze stand houden en door de Raad worden overgenomen.

3.3.5.6. Wat betreft de motivering aangaande de audio-opname, stelt de commissaris-generaal terecht het volgende vast:

“Ten slotte dient opgemerkt dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de audio-opname tussen een vriend van uw echtgenoot en een agent aangaande het indienen van een klacht. Dit omwille van de mogelijke inscenering en manipulatie van het gesprek. Het CGVS kan de authenticiteit hiervan onmogelijk nagaan. Zoals al eerder vermeld werden de problemen die u gekend hebt in Venezuela ongeloofwaardig geacht en hebben documenten louter een ondersteunende rol.”

Verzoekster meent dat haar zus pogingen onderneemt om een kopie te kunnen verkrijgen van haar klacht. Zij voegt hieraan toe dat het openbaar ministerie dit echter weigert. Middels haar verzoekschrift voegt verzoekster een stuk toe, met name een volmachtsdocument voor het opvragen van de klacht (verzoekschrift, stuk 9).

De Raad stelt vast dat verzoekster reeds bij haar persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat zij een kopie van de klacht zou neerleggen (NPO II, p. 12). Verzoekster heeft dit tot op heden echter nog niet gedaan. Wat betreft het document dat een volmacht voor het opvragen van een klacht zou moeten aantonen, stelt de Raad vast dat dit niet vertaald is zodat de Raad geen zicht heeft op de inhoud ervan. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) schrijft voor dat bij gebrek van een voor eensluidend verklaarde vertaling, de Raad niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen.

Inzake de overige motieven met betrekking tot de documenten voert verzoekster geen verweer zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

3.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoekster de door haar aangehaalde gebeurtenissen en problemen die haar ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle

hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijs, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

3.3.6.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politiek en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de

reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 8 augustus 2023 en EUAA "*Venezuela Country Focus*" van november 2023, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *colectivos chavistas*, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcon, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Falcon, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 8 augustus 2023, p. 32-38; EUAA "*Venezuela Country Focus*", december 2023, p.57-58). Deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit het departement Merida (administratief dossier, 'verklaring DVZ d.d. 22 juni 2023', vraag 5).

Uit de landeninformatie kan niet worden afgeleid dat er in het departement Merida thans een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie ligt in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Verzoekster toont dan ook niet aan dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn of dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Merida.

3.3.6.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET